

- 2) wysokości wynagrodzenia za 1 dzień, o którym mowa w § 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 18 grudnia 1974 r. w sprawie obliczania wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy, odszkodowań, dodatków wyrównawczych oraz niektórych innych należności ze stosunku pracy (Dz. U. Nr 51, poz. 334 i z 1976 r. Nr 40, poz. 238)."

§ 2. 1. Na żądanie pracownika, któremu wydano świadectwo pracy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia,

zakład pracy jest obowiązany uzupełnić treść tego świadectwa o informacje określone w § 1.

2. Do żądania pracownika o uzupełnienie treści świadectwa pracy w zakresie przewidzianym w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wniosku o sprostowanie świadectwa pracy.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*

106

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 lutego 1990 r.

w sprawie zasad ustalania wartości początkowej i ewidencjonowania środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych przez podatników podatku dochodowego nie obowiązanych do prowadzenia ksiąg handlowych.

Na podstawie art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1989 r. Nr 27, poz. 147 i Nr 74, poz. 443) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za wartość początkową środków trwałych, z wyjątkiem budynków podlegających ustawowemu ubezpieczeniu, oraz wartości niematerialnych i prawnych uważa się:

- 1) w razie nabycia w drodze kupna — cenę ich nabycia,
- 2) w razie wytworzenia — koszt wytworzenia,
- 3) w razie nabycia w drodze spadku lub darowizny — wartość rynkową w dniu nabycia.

2. Za cenę nabycia uważa się cenę wynikającą z rachunku lub innego dokumentu, powiększoną o koszty uboczne związane z zakupem, powstałe do chwili przekazania środka trwałego do użytkowania, jak koszty transportu, ubezpieczenia w drodze, cła, montażu itp.

3. Wartość początkową środków trwałych wykonanych sposobem gospodarczym lub w zakładzie podatnika, jeżeli ustalenie kosztów wytworzenia nie jest możliwe, ustala się w wysokości określonej przez powołanego przez podatnika biegłego przy uwzględnieniu cen z daty wytworzenia środka trwałego.

4. Za wartość początkową budynków podlegających ustawowemu ubezpieczeniu przyjmuje się w każdym roku wartość przyjętą na ten rok dla celów tego ubezpieczenia. Wartość początkową części budynków, do których stosuje się różne stawki amortyzacyjne, ustala się w wysokości odpowiadającej kubaturze tych części w stosunku do ogólnej kubatury budynku.

§ 2. Jeżeli ustalanie wartości początkowej środków trwałych nabytych przed dniem 1 stycznia 1990 r. w sposób określony w § 1 ust. 1—3 nie jest możliwe lub środek trwały

został poddany w czasie użytkowania modernizacji, przebudowie, rozbudowie lub remontowi w podstawowych elementach konstrukcyjnych (remont kapitalny), za wartość początkową tego środka trwałego przyjmuje się wartość wynikającą z wyceny dokonanej przez podatnika przy uwzględnieniu cen aktualnych w IV kwartale 1989 r. dla przedmiotu tego samego rodzaju, stopnia zużycia i dalszej jego przydatności.

§ 3. 1. Odpisy na zużycie środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych stanowią koszt uzyskania przychodów, jeżeli podatnik prowadzi ewidencję środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych.

2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać następujące dane: liczbę porządkową, określenie środka trwałego albo wartości niematerialnej lub prawnej, datę nabycia, wartość początkową, wartość początkową zaktualizowaną lub wycenioną na dzień 1 stycznia roku, w którym dokonano przeszacowania, wartość umorzenia do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeszacowania — dotychczasową i zaktualizowaną, stawkę amortyzacyjną, kwoty odpisów amortyzacyjnych w roku, w którym dokonano przeszacowania, i w latach następnych.

3. Częścią składową ewidencji są sporządzone przez podatnika objaśnienia wskazujące sposób ustalania wartości początkowej, sposób jej aktualizacji, a w przypadku, o którym mowa w § 2 — sposób wyceny wartości początkowej.

4. Ewidencją powinny być również objęte przedmioty, które według zasad obowiązujących od dnia 1 stycznia 1990 r. nie są zaliczone do środków trwałych, a do dnia 31 grudnia 1989 r. nie zostały zamortyzowane.

5. Nie podlegają objęciu ewidencją budynki podlegające ustawowemu ubezpieczeniu.

§ 4. Środki trwałe wymienione w ewidencji środków trwałych, prowadzonej na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 26 kwietnia 1978 r. w sprawie zasad dokonywania odpisów na zużycie przedmiotów majątkowych przez podatników podatku dochodowego nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 11, poz. 49 i z 1983 r. Nr 43, poz. 199), nie zamortyzowane do dnia 31 grudnia 1989 r., powinny być objęte ewidencją, o której mowa w § 3, w wartości początkowej wynikającej

z dotychczasowej ewidencji i w wartości początkowej zaaktualizowanej na dzień 1 stycznia 1990 r.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1990.

Minister Finansów: w z. *M. Dąbrowski*

107

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 marca 1990 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 4 ust. 2 i 3, art. 5 ust. 1 pkt 13 i 17 oraz ust. 3 i art. 10 ust. 8 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201, z 1959 r. Nr 11, poz. 60 i z 1963 r. Nr 57, poz. 309) oraz art. 9 pkt 1 i 2, art. 18 ust. 3 i art. 38 pkt 1—3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z 1985 r. Nr 12, poz. 50, z 1988 r. Nr 41, poz. 325 oraz z 1989 r. Nr 4, poz. 23, Nr 33, poz. 176, Nr 35, poz. 192 i Nr 74, poz. 443) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 14 maja 1988 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 16, poz. 118) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wynagrodzenia z tytułu nie wynikającej ze stosunku pracy twórczości lub działalności plastycznej, fotograficznej, architektonicznej, lutniczej lub filmowej w zakresie prac operatora obrazu działającego na własny rachunek, nie wyłączając wynagrodzeń za świadczenie rzeczy, podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, jeżeli działalność ta jest uznana za twórczą, a w wypadku działalności plastycznej w zakresie sztuki warsztatowej, fotografii artystycznej i działalności operatora obrazu filmowego, również przy zachowaniu warunków określonych w ust. 4, 7 i 9.”

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wykonywanie twórczości lub działalności, o której mowa w ust. 1, powinno być stwierdzone dyplomem ukończenia studiów wyższych w zakresie wykonywanej działalności lub twórczości albo zaświadczeniem Ministra Kultury i Sztuki stwierdzającym wykonywanie danej działalności; wykonywanie działalności artysty plastyka i artysty fotografika może być również stwierdzone legitymacją właściwych dla tej działalności związków twórczych.”

c) ust. 10 i 11 otrzymują brzmienie:

„10. Osoby prawne i podmioty gospodarcze, które wypłacają wynagrodzenia wymienione w ust. 1, są obowiązane, jako płatnicy, do obliczenia i pobrania należnego podatku od wynagrodzeń oraz wpłacenia go na rachunek bankowy lub do kasy właściwego urzędu skarbowego.

11. Podatnicy, którzy otrzymują wynagrodzenia od osób fizycznych nie będących podmiotami gospodarczymi, są obowiązani sami obliczyć należny podatek i wpłacić go na rachunek bankowy lub do kasy właściwego urzędu skarbowego w trybie określonym w § 15 ust. 3, dołączając do deklaracji zestawienie otrzymanych wynagrodzeń zawierające określenie poszczególnych dzieł lub usług i kwoty otrzymanego za nie wynagrodzenia.”

2) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Wynagrodzenia z tytułu umowy o dzieło lub umowy zlecenia, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201, z 1959 r. Nr 11, poz. 60 i z 1963 r. Nr 57, poz. 309), zwanej dalej „ustawą”, podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, jeżeli umowa została zawarta przez osobę pozostającą w stosunku pracy, emeryta lub rencistę, studenta lub ucznia szkoły ponadpodstawowej albo bezrobotnego, w rozumieniu odrębnych przepisów o zatrudnieniu, z osobą fizyczną w związku z wykonywaną przez nią działalnością gospodarczą albo z osobą prawną. Przedmiotem umowy mogą być wyłącznie usługi wykonywane osobiście, z wyjątkiem przewoźników, jeżeli nie wchodzi w zakres działalności zleceńobiorcy, powodującej powstanie obowiązku podatkowego w podatku obrotowym.”

3) w § 5:

a) w ust. 1:

— w pkt 4 wyrazy „Państwowego Zakładu Ubezpieczeń” zastępuje się wyrazami „zakładów ubezpieczeń”,

— w pkt 19 wyrazy „jednostek gospodarki uspołecznionej” zastępuje się wyrazami „podmiotów gospodarczych”.